

KRISTEN CICCARELLI

BEŠIRDIS MEDŽIOTOJAS

Iš anglų kalbos vertė

Mantas Barcas

Sofoklis

VILNIUS, 2025

Draugai! Tik sugriovę senąjį pasaulį užkirsime kelią sugrįžti blogiui. Privalome numarinti raganas ir sunaikinti jų magiją. Siekiant šio didingo tikslo – išsivaduoti iš jų priespaudos – leistinos bet kokios priemonės.

Tegul gatvės amžiams nusidažo jų krauju.

NIKOLAS KRIDAS, JŪSŲ GERASIS VADAS

UVERTIŪRA

JEI KRUVINOJI SARGYBA įtardavo, kad kuri nors mergaitė raganauja, išrengdavo nuogai ir ieškodavo randų ant jos kūno.

Karūnos seserų valdžioje raganos didžiuodavosi burtažodžių randais ir demonstruodavo jais savo galią lyg žiedus su brangakmeniais ar šilko drabužius. Tokie randai liudijo aukštą rangą, turtą ir, svarbiausia, *magiją*.

O dabar jie ženklino medžiojamąsias.

Paskutinį sykį Runė matė magiškus randus prieš porą metų, kai savo lovose buvo nužudytos raganų karalienės, o gatvės paplūdo jų tarybos narių krauju. Kruvinoji sargyba užėmė miestą, ir prasidėjo apvalymas.

Leidosi saulė, kai į rūke skandinavio miesto centrą sugužėjo minia. Tarp jų stovėjo ir Runė, neįstengdama nukreipti žvilgsnio nuo aplink ją karštligiškai degančių akių. Žmonės troško keršto. Norėjo godžiais gurkšniais ryti jį kaip sodrų raudoną vyną.

Aukštai virš galvos klykiant kirams, laiptais ant apvalymo platformos klupdama lipo sena ragana. Kitaip nei paskui ją ėjusios moterys, senė neraudojo, nemeldė jos pasigailėti. Pasitiko likimą su stojiška išraiška veide. Nuplėšęs vieną jos palaidinės rankovę, Kruvinasis sargybinis atidengė nusikaltimų įrodymą – per visą kairę ranką einančius randų raštus, auksaspalvę odą išraižiusius it subtilūs balti nėriniai.

Nejučia Runei kilo mintis, kokie jie gražūs. Kadaisė tokie randai buvo viršenybės požymis, o dabar jų neįmanoma paslėpti, todėl senolė tapo lengva auka raganų medžiotojams.

Dēl to Runē niekada nesipjaustē.
Ji negalējo leisti, kad kas nors pamatytų jos randus.

1

RUNĖ

MIRAŽAS (dkt.): paprasčiausių, žemiausio laipsnio burtažodžių kategorija.

Miražo burtai – tai paprastos iliuzijos, jos veikia trumpą laiką ir joms užtenka visai nedidelio kiekio kraujo. Kuo jis šviežesnis, tuo magija stipresnė ir tuo lengviau atlikti burtą.

Iš Karalienės Kalidoros Narsiosios knygos Magijos taisyklės

DANGUMI LYG GYVATĖS rangėsi žaibai. Runė Žiemūnė keliavo per lietaus merkiamą mišką, pušų šakų skliautas menkai saugojo nuo drėgmės. Žibintas apšvietė priešais vinguriuojantį taką, išraizgytą šaknų, ir atsispindėjo telkšančiose balose.

Naktis visiškai netiko burtams. Runės mantija jau spėjo sušlapti lietuje ir drėgmė suliejo dalį burtažymių, kurias buvo krauju nusipiešusi ant riešo. Reikėjo jas kuo greičiau atnaujinti, kol lietus visai jų nenuplovė ir magiškas poveikis neišnyko.

Runė slepianti iliuzija turėjo išlikti, kol taps aišku, kad Serafina jos nenužudys.

Karališkųjų seserų patarėja kadaise dirbusi Serafina Gilė buvo galinga ragana. Ir po dvejų ilgų paieškos metų Runė pagaliau ją susekė. Dabar beliko išsiaiškinti, ką suras šio medžiaus apaugusio iškyšulio viršūnėje – draugę ar priešę.

Nevalingai dantimis spausdama lūpą, Runė prisiminė pasakutinius savo senelės žodžius, pasakytus prieš dvejus metus.

Brangute, pažadėk man, kad surasi Serafiną Gilę. Ji tau papasakos viską, ko aš atskleisti nespėjau.

Suėmę Močiutę ir išvilkę iš namų, Kruvinieji sargybiniai laukujes duris pažymėjo kruvino raudonio X simboliu – taip visiems paskelbė, kad čia buvo rasta Respublikos priešė ir kad netrukus jos laukia apvalymas.

Prisiminimai apie tą dieną lyg durklu pervėrė krūtinę.

Runė vis tolyn brovėsi per mišką, nors arterijomis dūzgė nerimas. Tarsi uvertiūra jis nenumaldomai garsėjo ir greitėjo. Jeigu Serafina išvelgs, kas slepiasi po iliuzijos burtu, gali išvyti lauk net neišklausiusi Runės. Arba dar baisiau – nudobti ją vietoje.

Viskas dėl to, kad Runę Žiemūnę visur lydėjo jos kruopščiai susikurta reputacija.

Ji nekenė raganų. Buvo skundikė. Naujosios Respublikos numylėtinė.

Mergina, išdavusi savo senelę.

Dėl to ši vakarą ji pasivertė sena prekiautoja ir vedėsi mulą, nešantį prekių prigrūstus krepšius. Ore tvyrojo šlapių asilo šerių kvapas. Su kiekvienu žingsniu tarškėjo gyvulio nešami puodai ir stiklainiai. Kiekvieną smulkmeną sukūrė magija Runės kraujyje, o kerams išsisklaidyti neleido ant riešo nusipiešti simboliai, susaistantys šį burtą su ja.

Tai buvo Miražas – pati paprasčiausia magijos rūšis, tačiau net ir tokiam burtui prireikė visų dvasinių jėgų. Runei vis dar skaudėjo galvą, tvinkėjo smilkiniai.

Lietaus talžomos siūravo šakos. Virš galvos tvykstelėjęs žaibas nušvietė nedidelį namuką, stovintį prie pat skardžio miško pakrašty. Jaukiai švietė langai. Runė užuodė, kad iš kamino virstantys dūmai kvepia medžiu.

Vis labiau nykstant burtažymei, virptelėjo aplink susikurta iliuzija. Reikėjo, kad burtas atlaikytų dar valandėlę.

Pastačiusi žibintą ant žemės, Runė iš kišenės išsitraukė stiklinį buteliuką ir jį atkimšo. Iš jo sau ant piršto galiuko užsilaišino kraujo, prikišo riešą arčiau šviesos ir iš naujo nupiešė simbolį, sutvirtindama kerus. Vienas pakeitė jos išvaizdą: plaukai

pražilo, odą išraižė raukšlės, sukumpo pečiai. O kitas sukūrė šalia jos stovinčio mulo vaizdinį.

Vos tik pabaigė piešti simbolius, burtas užgulė ausis, o ant liežuvio pajuto sūrų skonį. Iliuzija akimirksniu atsistatė, jos saitai su Rune sustiprėjo, o skausmas smilkiniuose ėmė dar smarkiau tvinkseti. Nurijusi nemalonų sūrumą, ji užsitempė gobtuvą ir sugriežė dantimis – galva jau plyšte plyšo. Pakėlus žibintą, išėjo iš miško ir taku patraukė namo link.

Purvas lipo prie batų. Lietus talžė veidą.

Širdis šokčiojo taip, lyg mėgintų ištrūkti iš krūtinės.

Tai, kas nutiks atsidarius namo durims, dabar jau buvo vien tik Senmočių rankose. Jei Serafina įžvelgs, ką slepia Miražas, ir užmes mirtiną prakeiksmą, Runė gaus ko nusipelnusi. O jeigu pasigailės...

Runė prikando lūpą, kad nepasiduotų tuščioms viltims.

Eidama per kiemą, išgirdo neramų prunkštimą. Garsas sklido iš gretimo pastato, primenančio arklides. Tikriausiai žirgą išgąsdino audra. Priėjusi namą, pamatė, kad laukujės durys neuždarytos, o pro tarpą per kiemą driekiasi auksaspalvis šviesos trikampis.

Sustirę pirštai dar stipriau suspaudė žalvarinį žibinto laikiklį. Nejau Serafina jos laukė?

Dalis raganų mokėjo numatyti ateities nuotrupas, bet šiais laikais tai buvo itin retas ir gana nenuspėjamas gebėjimas. Nė iš tolo neprilygo aiškiausioms galingų senovės burtininkų pranašystėms. Galbūt Serafina viena iš jų?

Nuo tokios minties pakėlė sukumpusius pečius ir prisivertė eiti pirmyn. Jei Serafina numatė šį susitikimą, ji žino, kas Runė tokia ir ko atėjo.

Tad dar ilgiau delsti beprasmiška.

Mulo iliuziją palikusi kieme, ji žengė per slenkstį. Viduje jos niekas nelaukė. Židinyje ruseno ugnis, vis dar raudonai žybciojo blėstančios žarijos, o ant stalo buvo padėta lėkštė su maistu. Padažas spėjęs sustingti, lyg jau kurį laiką būtų pastovėjęs. Pro atviras duris ant grindų purškė lietus.

Runė susiraukė.

– Labas!

Jokio atsakymo: tylą.

– Serafina?

Visas pastatas, tarsi išgirdęs savininkės vardą, suaimanavo: nuo vėjo sugirgždėjo lubų sijos, sutraškėjo sienos. Runė apsižvalgė ieškodama čia gyvenančios moters. Namelyje buvo vos vienas kambarys, viename kampe virtuvėlė, o priešingame – nedidelė studija.

– Juk turi būti kažkur čionai...

Grubiai sukaltos kopėčios patalpos vidury vedė į pastogę. Lipdama skersiniais, Runė užsiropštė iki viršaus. Ten rado neklotą lovą ir tris degančias žvakes, ant grindų varvinančias medaus spalvos vašką. Ji vėl nusileido žemyn ir patikrino galines duris į tuščią sodelį.

Serafinos – nė kvapo.

Iš nerimo net oda pašiurpo.

Kurgi ji?

Tolumoje vėl suprunksėtė žirgas.

Arklidė. Na žinoma.

Jei jis išsigando audros, Serafina tikrai nuėjo jo nuraminti.

Su žibintu rankoje ir nepaliaujamai tvinksinčia skaudama galva Runė išėjo į lauką, į lietu, palikusi laukujes duris atdaras. Praeidama pasiėmė ir mulo iliuziją. Lietus tiško jai į riešą ir burtas aplink ją suraibuliavo, tarytum pats stengtųsi išlikti. Ji pasuko arklidės link, bet pusiaukelėje užmynė ant kažko minkšto. Tokiu oru tamsoje buvo sunku įžiūrėti, todėl pritūpė ir pastatė žibintą į purvą.

Tai buvo drabužis.

Runė paėmė permirkusį audinį. Atsistojusi geriau apžiūrėjo radinį žibinto šviesoje: paprasta vilnonė suknelė. Panašias dėvi tarnaitės, kai plauna grindis.

Tik šioje buvo perrėžta nugaros dalis.

Kodėl...

Ji nužvalgė taką ir pastebėjo dar vieną medžiagos gabalą. Priėjusi pasilenkė ir pamatė, kad tai – medvilniniai naktiniai marškiniai, rudi nuo purvo. Nugaros pusėje taip pat prapjauti.

„Ne, – pamanė Runė, lietaus lašų kandžiojamais pirštais liesdama atspurusį medžiagos kraštą. – Ne prapjauti.“

Praplėsti.

Iškart suspaudė skrandį.

Nuo atviro stichijoms riešo lietus galutinai nuplovė burtažymę ir iliuzija subliuško. Kartu išnyko ir galvos skausmas. Jai nespėjus iš naujo nusipiešti simbolių, staiga pūstelėjęs vėjo gūsis sukaukė kaip įsiutęs vilkas.

TRINKT!

Užsitrenkė Serafinos namo durys.

Paleidusi vilnonę suknelę iš rankų, Runė atsigręžė į jas, vos bepajėgdama kvėpuoti. Ant dabar jau uždarų durų pamatė kraujo spalvos X simbolį, nudažytą ant medinio paviršiaus nuo vieno kampo iki kito.

Kruvinosios sargybos ženklas.

Ne žirgą arklidėje ramino Serafina. Kareiviai ją surado, išrengė nuogai ir išsivedė su savimi.

Seniausia Močiutės draugė atsidūrė Kruvinosios sargybos gniaužtuose – pavojingiausioje vietoje bet kuriai raganai.